

מסעה של בין גושי הקרח

לאחר מכן הופיעו שתי מכוניות משא, מהן זינקו כ-30 חיילים רוסים, אורח אחד ופקידה חמודה ששימשה כמחורגמנית לאנגלית רהוטת.

העובדים, כולל רבי-החבל, נדחקו לחדר האוכל שבפתחו הוצב זקיף. במשך שלוש שעות החיפוש ירדה הפקידה בחדר-האוכל וכובדה בתפוחי זהב. נסים שנעץ בה מבט מעוניין במשך כל זמן שהותה, נשבע כי ריא "אכלה בעדינות 10 תפוחי זהב, תפוז אחד תפוז. כנראה שזה יקר אצלם." נסים מוסיף כי יתר הבחורות שראה היו מגושמות מאוד, מכיוון שהן עסקו בעבודות קשות כגון נהיגת מנופיה-נמל, התקנת ארגזים וכדומה.

תפוחי-זהב הגיעו במצב מצויין ופורקו

את כל הסמרטוטים שמצאו עד שרגליהם למשל, נראו כרגלי פיל."

כלא צף

חמישה ימים שימש להם מקום מעגנם כלא צף בחלל לבן. שחפים אמנם נראו בסביבה, אך כל נפש חיה אחרת, כולל ה' גוף המתכתי המכונה בשם "שוברת-קרח", לא נראתה באופק.

ביום השישי הבחין הצופה כי הקרח זה וזאת כתוצאה מסערה קלה שהיתה בסביבה וגרמה לתזוזתם של המים אשר תחתיו. רב החובל לא איבד הרבה זמן: בפניה חדה נכנסה האנייה לאחד הבקיעים שנחתה, פיל סה את דרכה בכיוון לאיסטנבול.

כשהפליגה א/ק כנרת לאודסה, בידל לינואר, לא נחשב הדבר למאורע היוצא מן גדר הרגיל. ואכן: מסעות אל הדוב הרוסי פסקו מלמשש מקור להתלהבות, הפכו דבר שבשיגרה אפילו בישראל.

כעבור ימים מספר, משהשליכה כנרת את עוגנה במימיו הרועים של נמל איסטנבול, קיבלה ידיעה מאודסה (דרך חיפה), אשר פתחה מסע הרפתקאות בן 20 יום: ישנה אפשרות להתקדם רק עד למרחק 50 מיל מאודסה כיוון שהים מכוסה קרח.

לא היתה ברירה אלא לחכות להודעה על העלמו החלקי של הקרח. התוצאה היתה עצבנות גוברת והולכת של המלחים, שלא הורשו לרדת לחוף. לאחר ארבעה ימים הודיע לפתע רב החובל כי הם יורשו לרדת, כשבכיס כל אחד מהם 15 לירות תורכיות (12 ל"י). כמובן שהשמחה היתה רבה: ה' שתייה והאכילה נערכו כדת וכדין בחדר האוכל, חליפות הטיוול כבר הוכנו, כשנפלה עליהם ידיעה שנייה כרעם משמים: "יש להפליג מיד!"

צלחות לבנות

ההפלגה בים הסוער לא היתה מן הנעימות ביותר, במיוחד כאשר הגיעה האנייה למרחק 50 מיל מאודסה. כאן החלו להיראות "צלחות" לבנות צפות על פני המים ככל ש' כנרת התקדמה נצטופפו הן יותר ויותר, עד כי הפכו לגושי-קרח גדולים בעובי של 75-50 ס"מ.

מכיוון שמטען האנייה היה מורכב בסך הכל מ-800 טון תפוחי זהב ו-50 טון בננות, לא היתה שקועה ביותר במים. במצב זה היתה סכנה לשבירת המדחף; ואומנם, מש' התקדמה האנייה שני מיל נוספים, פקד רב חובלה להפסיק את עבודת מכוניותיה. הקרח שהובקע בקושי, מיהר להתאחות כאשר כנרת נעצרה בתוך משטח לבן, סדוק קמעה, מבלי יכולת לנוע קדימה או אחורה, כשגושי הקרח לוחצים בכח רב על דפנותיה השחורות-חלודות.

בקשר אלוטני שקיימה כנרת עם אודסה, ביקש רב החובל את עזרת האנייה שוברת הקרח, קיבל הבטחה שהיא תשלח המלחים המשיכו בעבודתם, "בילו" את זמנם הפנו במדידת חוקם של גושי-הקרח. קורות עץ כבדות שנוזרו עליהם חזרו ב' קפיצה מעלה, ולא גרמו אף לטדק קל ב' יותר. "פשוט התהלכנו עליהם" מספרים המ.

כמובן שהקור הציק להם מאוד, ביחוד לאלה מהם שנולדו בארץ ולא זכו בחייהם לטבילה הגונה בקרח. מספר נסים בקיש, אחד מהבלתי-מוסוים: "ידי ורגלי פקאו. אפילו המש פרוות לא עזרו לי. החבריא עשו צחוק וסיפרו לי שכדאי לשפוף עליהם מים חמים.*** עשיתי זאת והתוצאה היתה: כאבים עצומים. אבל האחרים שמו עליהם

* הפלגה רגילה מאיסטנבול לאודסה נמו שכת ארבעה ימים.
** בפעם הראשונה לאחר 20 שנה, כולל חופי רומניה ובולגריה.
*** לאמיתו של דבר, צריכים להשתמש במים קרים.

ענה עוסקים הסטודנטים הירושלמיים ב' אולמות טרה סאנטה וראיטובו, בבתי-הקפה של עיר הקודש וברחובותיה, בנושא אחד ויחיד: נשף הפורים והתחפושות שהגן חיבה.

קבצות מיוחדות של צעירים דברניים ו' צעירות יפות-תואר, ירדו לתלאיבי למלא משימה מיוחדת במינה: לגייס את מיטב הכוחות האמנותיים של המדינה להשתתפות בשנף.

התוצאות עלו על המשוער: מיטב אמני ישראל התנדבו להופיע בשנף. בתוכם חנה מרון וספי יודן, אנשי התיאטרון הקאמרי, שייקה אופיר וזיוה שפיר מהפאנסומיחה, להקת הקונק' של ד"ר-הי. הרקדנים התי' מנים של ליי-הלו, והליצנים של הזירה-טרון.

אולם המאורע המרכזי של הנשף יהיה בחירת מלכת היופי והתחפושות הטובה ב' יותר.

אמר איתור גלויץ, אחד האחראים לאירגון הנשף: "למדנו לקח מגשפים קודמים. ה' פעל נמכור 400 כרטיסים וזייגים בלבד, נאס' שר למשתתפים לנוע באולמות ברוחה."

ספרות ואמנות. בין הסטודנטיות ה' עוסקות בהכנות לקראת הנשף היתה גם תלמידת השנה הראשונה של הפאקולטה ל' מדעי-הרוח, יהודית קורן (ראה שער), וה' בת-השיער וירוקת-היעיניים.

על אף היותה תלמידה מתחילה (היא בח' רה בספרות האנגלית כמקצוע עיקרי), מ' הרה יהודית להתערב בחוגי-הסטודנטים וב' להקחת הדרכתיות של ירושלים: היא אהבה את התיאטרון והבאלט לא פחות מן הספ' רות האנגלית.

כאשר עזבה היא את תלאיבי, עברה ל' ירושלים, הצטרפה מיד לתיאטרון החובבים טסן, השתתפה בתפקיד באתח מה' צנותיו האחרונות, אל"ף בית (העולם הזה 854).

"אני חוששת שהנשף יעסיק אותי ביותר", אמרה יהודית יפת-היעיניים, "אבל אני מקווה שאבלה בנעימים. הקן לרשותנו עומדים שלושה אולמות גדולים, שתי תזמור רות — ולילה שלם!"

רכי חיים הנוצריה לא התנצרה

בשבוע שעבר נכנסה נערה בלוגדית, שחורת-יעיניים, חרומת-אף, כבת 14, ל' תחנת-המשטרה המרכזית, ירושלים, שאלה למקום המצאו של פטר אנטונוב, שעזב את חיפה לפני ימים מספר, בדרכו לירושלם. היא אמרה ששכה מריה קוזרו, המש' טרה ידעה את מקום המצאו של פטר: היא עצרה אותו כחשוד בטיפתה של מריה. הנערה נעצרה אף היא והוריה נתבקשו לבוא לקחתה.

מריה פרצה בככי, הכריזה שהיא מסרבת לחזור אל הוריה, המכים אותה מכות רצח שופכים עליה נפט. "פטר לא חטף אותי. ברחתי מבית הורו ובאתי אליו, מפני ש' הוא נהג בי יפה." דברים אלה התאימו ל' עדותו של פטר עצמו, והשוטרים ביקשו מן הנערה לגולל את כל פרשת חייה.

חיים ללא דבש. אביה של מריה, סימיון קוזרו, נסחף אל חופי-ארץ-ישראל על ידי הגלים האדירים של המהפכה הרוסית. הוא היה בחור עליו וקל-דעת, אף כי ל' הסתגל לחיים בארץ המובטחת, אף כי לא היה בה כל חלב ודבש. במהרה פגש בנערה חמודה ושמה טרה. העובדה שהוא היה נוצרי והיא יהודיה, לא הטרידה אותו ביותר. הם באו בברית-הנישואים, עזבו את יפו, עברו לעיר העתיקה בירושלים. מריה נולדה להם לפני 14 שנה.

עד לפני חודש ימים ישבה מריה בבית הוריה, למדה בכיתה הששית של בית-הספר הירושלמי לבנות. היא אהבה לשבת בצל העצים של גן-ביתה, לעיין בספרים ש' הושאלו לה על-ידי שכנה הבלוגדית ויפה התואר, פטר אנטונוב (28), מיסיונר של כת-הבאפטיסטים.

הוריה של מריה התנגדו בכל תוקף לפ' גישות בתם עם המיסיונר, פנו לפני חודשים מספר למשטרה, האשימו את פטר במעשים מגונים. פטר נעצר, שוחרר מחוסר הוכחות,

• כת נוצרית-פרוטסטנטית, נוסדה במאה ה'17 באנגליה ל' ידי ג'והן סמיט. בני-הכת מדיגשים את קדושת-התניץ, מאמינים שכל אדם צריך להיטבל פעמים מספר בחייו, לא רק בחיולודו.

שוברת הקרח הרוסית, "טורוס" מצוידת מסיפון א/ק "כנרת" הבננות הוטלו הימה

מיד. לפי דבריו של רב-מלחים מגדל רולנ' שטיין, שזו לו ההפלגה השנייה לאודסה, "היתה קבלת הסחורה הפעם הרבה יותר קלה מאשר בשנה שעברה."

אבל זה לא הפריע לרוסים לסרב לקבל את משלוח הבננות שהשחירו מהקור ו' התקשו כאבן.

לאחר בילוי בבתי-השעשעים השונים ב' עיר, כולל בתי קולנוע (שהציגו סרטים עם ובלו תעמולה), בהם סקרו התושבים בתמהון את תלבושתם הקלה, הפליגו הימאים חזרה לישראל.

הפעם לא היו זקוקים לשוברת-קרח. ב' בטן האנייה היה מוגן מטען פחם בן 3000 טון, שהשקיע את המדחף במים. משיצאו את שטח הקרח הקטינו את משא האנייה: 50 טון בננות קפואות הושלכו למים, צפו בין גושי הקרח הסטנים.

השבוע חזרה כנרת לישראל. את פני ה' מלחים קיבלו, מלבד פקידיה-מכס, שמיים בהירים ושמש זורחת, אשר רמזה על הת' קרבות עונה, בה קשה להשיג גושי קרח, ביחוד כשהם מוקפים בננות.

הפעם הורשו הימאים לרדת לחוף עם ה' סכום שהוטבטח להם קודם לכן, כיוון שמטרת הנסיעה לא היתה ברורה.

כעבור יומיים הגיעה פקודה להפליג שיב. רב-החובל בחר הפעם בכיוון נסיעה שונה, שכלל תחנת-ביניים, וכשהגיעו למצב בו לא יכלה האנייה לנוע, בגלל גושי הקרח ש' הקיפוח, נשארה להמתין לשוברת-הקרח, ב' חברת שתי אניות-דלק רוסיות שעגנו לידה. ואמנם בחשכת הלילה ראו הימאים נצנוץ אור, שנראה ככוכב הולך וקרוב. היו אלה ארותיה של א/ק טורוס, שוברת-הקרח בת שתי הארובות, העשויה פלדה.

מעתה הפך המסע לרגיל, באופן יחסי. טורוס חתכה את הקרח כסכין החותכת ב' חמאה, ושלוש האניות נעו בעקבותיה. כעבור זמן קצר נראתה אודסה באופק. נמלה היה גם הוא מוצף קרח, שבתוכו עגנו אניות-משא רבות ב"פנוות" שונות, כשביניהן נעות שוברות-קרח נוספות.

הפקידה זלזה תפחים

אחרי יום עגינה מחוץ לנמל הוכנסה כנרת פגימה והופנתה לרציף הראשי. דקות מספר

אתם; אולם הם נאלצו לחזור ירושלימה בלעדיה. בדרכם לתחנת-הרכבת, זינקה מריה לתוך ההמון הצפוף ונעלמה מן העין. ה' הורים מיהרו לפנות אל המשטרה, בבקשה ללמצוא אותה ואת חוספה.

הבקשה היתה מיותרת: לפני שבוע בא פטר לירושלים להסדיר כמה מענייניו. הוא לא הופתע כלל כאשר נעצר על ידי המש' טרה. כאשר נשאל למקום המצאה של מריה, אמר שהיא רצתה לשוב למנוח, אך הנזירות סירבו לקבלה. הוא נתן לה מקלט זמני ב' ביתו. הסביר הוא: "עשיתי מעשה הומאני בהצילי את הילדה מידי חיות-אדם. אני מכיר אותה מילדותה, ואני יודע עד כמה סבלה בבית הוריה." מריה אישרה את דבריו: "הוא היה לי כאב."

כאשר באה האם לקחת את מריה הביתה וחזרה על טענתה שיש ברצונה לתת לה חינוך יהודי, גילתה הנערה שהיא והוריה

עזב את ירושלים ועברה לחיפה; וחודש ימים לאחר מכן נעלמה מריה מן הבית. שרה קוזרו התרוצצה כמנסד יהודי ל' משנהו. היא היתה משוכנעת שהמיסיונר הצעיר חטף את בתה, טענה שהיא רצתה לתת למריה חינוך יהודי.

המוסדות השונים פתחו בחקירות, סיימו אותן חיש קל: מריה נמצאה במנזר נוטר דאם, חיפה.

הנזירות וזיתרן. דומה היה כי פרשת ילדי פיגלי, שחטפו על ידי נזירים צרפתיים, תישנה במהדורה ישראלית, אולם כאשר באו הוריים לחיפה, מסרה להם א"מ-המינור את מריה ללא כל התנגדות, אמרה שפטר אנטונוב הביא את הנערה למנוח, הציג אותה כאחותו וכנוצריה, ביקש מן הנזירות לטפל בה.

ההורים הורו לנזירה, לקחו את מריה

ונטבלו לנצרות עוד לפני שנים רבות. היא לא הסכימה לחזור הביתה, ביכרה להישלח לחווה של עליית-הנוער, הרחק מירושלים. פטר אנטונוב עצמו שוחרר, יצא לחיפה, ישתדל שלא לבלא יותר תפקיד של אב ל' נערות תמימות והסרות-מגן, אפילו אם הן נוצריות בשרת.

משטרה

אצבע החוק

עובדה ידועה היא שבארצות רבות נא' לצת המשטרה, מדי פעם בפעם, לזייף עוב' דוח, כדי להביא לידי חיובם של פושעים בבתי-המשפט, להראות לאורחים את מלוא אורכה של זרוע-החוק.

בישראל לא היו מקרים מסוג זה ידועים כלל עד השבוע שעבר, כאשר אילץ עורך-דין (המסד בעמוד 12)